

Kun synnyin, ei oltu ihan varmoja olinko tyttö vai poika. Tytöksi minut kuitenkin todettiin, mutta poikamaisin piirtein jos alapäähänini katsoi. Tästä lääkärit tiesivät, että kyseessä saattaisi olla lisämunuaiskuoren hyperplasia eli CAH ja minulle osattiin aloittaa oikea kortisonikorvaushoito. Diagnoosi varmistui oikeaksi hieman myöhemmin kun vertani oli kuskattu Ruotsiin asti tutkittavaksi, silloin kun elettiin 70-luvulla, ei kaikki tutkimustyö ollut täällä Suomessa vielä kovin kehittyntä.

Tietojeni mukaan ensimmäinen ”korjausleikkaus” tehtiin ollessani n. 2-vuotias. Oltiin sitä mieltä, etten voisi elää normaalia tytön elämää ellei klitoristani hieman pienennettäisi. Niinpä sitten leikkauspöydälle jouduin, jotta muiden mielestä näyttäisin normaalimmalta. Klitoris olikin hieman pienempi, mutta siltikin melko iso. Uutta korjausleikkausta ei minulle onneksi sen suhteen enää koskaan tehty. Ja jos olisin itse saanut päättää, ei olisi tehty tätä ensimmäistäkään. Minulle on näistä lukuisista lääkäri- ja sairaalakäynneistä jäänyt muistoja, että äitini hylkäsi minut jättäessään minut sairaalaan hoitohenkilökunnan hoteisiin. Ei hän tietenkään minua hylännyt, mutta siltä se pienestä tytöstä aina tuntui.

Kasvoin ja kehityin kutakuinkin normaalisti, lyhyeksi kyllä jäin ja sitä aina välillä päiviteltiin. Ja jokaisella lääkärikäynnillä kurkattiin myös housujeni sisälle, ei sekään näin jälkikäteen muistellen kovin mukavalta tuntunut. Kuten myöskään se kun minua valokuvattiin alasti, myös alapäästä ollessani n. 6-vuotias. Kaikkein suurimman trauman koin kuitenkin teini-iässä kun minulle tehtiin korjausleikkaus tietämättäni. Olin saanut kirjeen, jonka mukaan minulle tehtäisiin vain alavatsan tähytysleikkaus kun haluttiin selvittää, miksei kuukautiseni olleet alkaneet. Leikkauspäivä koitti ja herättyäni leikkauksen jälkeen kipua tuntui alavatsan sijaan alapäässäni. Minulle oli tehty vaginan laajennusleikkaus. Lisäksi siellä oli lasiputki joka piti vaginaa auki. Tästä operaatiosta oli kai ilmeisesti äidilleni kerrottu, mutta minulta ei kukaan koskaan lupaa kysynyt vaikka olin kuitenkin jo 16-vuotias. ”Asiantuntijoiden” mukaan tämä leikkaus tehtiin jotta pystyisin normaaliin penetraatioon myöhemmin. Sairaskertomuksissa kuvailtiin, että olen ujo ja hiljainen tyttö, no, jostain syystä ei paljon naurattanut silloin.

Huolimatta siitä, että olen kokenut turhia kosmeettisia leikkauksia, useita nöyryytyskertoja lääkärikäynneillä sekä suunnatonta häpeää kun en kerran ollut normaali, olen selvinnyt elämässäni mukavasti. Kun nämä kaikki kokemani vääryydet alkoivat minulle valjeta joskus parikymppisenä, alkoi matkani nykyiseen eheämpään ihmiseen. Kävin terapiassa ja selvittelin elämäni, lisäksi löysin hyviä uusia ystäviä joille uskalsin salaisuuteni jakaa. Ja mikä tärkeintä, löysin silloin Setan kautta vertaistukea. Minulla on tällä hetkellä hyvin tasapainoinen elämä, minulla on avopuoliso sekä 2 ihanaa lasta ja hyvä työpaikkakin. Mutta aika ison työn se on vaatinut, etten jäänyt kohtaloani suremaan, vaan nykyään näen tilani jopa voimavarana. Mutta koska olen kokenut monenlaista, haluankin nyt, ettei enää muut tilanteessani olevat joutuis tällaista kokemaan. Siinä yksi syy, miksi nämäkin nettisivut perustettiin. Olen myös halukas taistelemaan kovasti turhia kosmeettisia leikkauksia vastaan. Ja erityisesti haluaisin tarjota myös vertaistukea kaikille sitä haluaville. Ota rohkeasti yhteyttä meihin jos vähänkään siltä tuntuu.